

Carla Vermaat

Als je je hart volgt

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Je kunt ons niet zomaar in de steek laten,’ zei Isabella licht pruilend. Met beide handen om het kozijn geklemd stond ze in de deuropening van Tessa’s kantoor alsof ze niet van plan was haar te laten gaan.

‘Je bent ons op zijn minst een drankje verschuldigd.’ Jen balanceerde op haar tenen om over de schouder van Isabella naar binnen te kunnen kijken.

Tessa wierp een snelle blik op haar horloge en fronste. Voor de laatste keer opende ze de la van haar bureau om te controleren of er geen appels of stukken chocolade meer in haar pen-bak lagen. Nadat ze er nog snel een half opgegeten energiereep uit had gehaald, duwde ze de la weer dicht. Toen greep ze haar tas en stak die demonstratief onder haar arm.

‘Sorry, meiden, maar ik heb echt geen tijd voor een borrel na het werk. Ik heb thuis nog zo ontzettend veel te doen dat ik zeker weet dat ik vannacht niet aan slapen toekom!’

‘Je hebt ons vanochtend nog verteld dat je je koffer al een week klaar hebt staan,’ hielp Jen haar fijntjes herinneren.

Tessa schudde haar hoofd. ‘Dat was alleen

maar bij wijze van spreken.'

'We hebben erop gerekend om vandaag voor de laatste keer met jou nog een borrel te gaan drinken,' zei Isabella die niet van plan leek zich te laten afschepen.

'Bovendien weten we toevallig dat Nick vanavond ook niet thuis is,' voegde Jen er met een triomfantelijke grijns aan toe. 'Volgens mijn informatie gaat hij ook met vrienden uit.'

Tessa verbeet een zucht. Er bleef weinig verborgen als je gemeenschappelijke vrienden had. Jens vriend was een tennismaatje van haar Nick en ze wist dat de twee elkaar regelmatig zagen.

'Daarom juist,' zei ze verdedigend. 'Dat geeft mij mooi de gelegenheid om alles nog eens rustig na te gaan. Ik wil zeker weten dat ik niets vergeet.'

'Jou kennende heb je je koffer ingepakt met al je lijstjes erbij,' zei Isabella met een enigszins laatdunkende ondertoon. 'Jij vergeet echt niets, Tessa. Als er iemand een Pietje Precies is, en een toonbeeld van organisatie, dan ben jij het wel.'

Tessa staarde haar collega aan. Dachten ze zo over haar? Een Pietje Precies? Iemand die alles tot in de puntjes regelde en niet flexibel

kon zijn?

‘Wat is er mis mee om je zaakjes goed te willen regelen?’ reageerde ze lichtelijk verbolgen. ‘Dan kom je ook niet voor ongewenste verrassingen te staan.’

‘Natuurlijk is er niets op tegen, lieve schat,’ zei Jen met een waarschuwende por in Isabella’s zij. ‘Jij bent nu eenmaal lekker degelijk, maar dat geeft toch helemaal niets? Gelukkig zijn we allemaal anders.’

Tessa knikte langzaam. Het was waar dat haar twee collega’s doorgaans niet zo georganiseerd waren als zij. Dat maakte niet uit omdat zij meestal degene was die alles nog eens extra controleerde en de andere twee soms voor een fout behoevende. Dat deed ze graag en meestal zonder er iets van te zeggen.

Maar... oerdegelijk? Dat klonk alsof ze een saaie zuurpruim was die overal van wakker lag en zich nerveus maakte om de kleinste onvolkomenheden.

‘Ik probeer er iets aan te doen, hoor,’ zei ze met een enigszins geforceerd lachje. ‘Morgen stap ik in het vliegtuig en ga ik het onbekende tegemoet.’

‘Met Nick.’

‘Ja natuurlijk, met Nick.’

‘Zou je ook gaan als Nick er niet was?’ informeerde Isabella, haar blonde hoofd schuin gehouden en een serieuze blik in haar ogen.

Tessa lachte wat wrang. ‘Natuurlijk niet. Deze reis naar Noord-Amerika is Nicks droom, niet de mijne.’

‘Jij zou dus liever thuisblijven?’

‘Hm?’ Tessa trok de clip uit haar lange bruine haar en begon het opnieuw vast te maken. ‘De reis is geregeld. Morgen vertrekken we. Wat heb je aan hypothetische vragen?’

‘Ik vroeg het me alleen af,’ zei Isabella ontwijkend terwijl ze zich half omkeerde.

‘Ik moet toegeven dat ik in het begin niet zo enthousiast was over zijn plannen,’ gaf Tessa eerlijk toe. ‘Eigenlijk vond ik een of twee weken van huis wel lang genoeg, maar Nick heeft me enthousiast gemaakt en nu het zover is, kijk ik er echt wel naar uit. Ze zeggen dat New York een geweldige stad is en dat je er op zijn minst één keer in je leven moet zijn geweest. Ik wil het Vrijheidsbeeld zien, het Empire State Gebouw beklimmen – nu ja, bij wijze van spreken natuurlijk – en ik wil Times Square bij avond zien. En natuurlijk gaan we naar het 9/11-monument; ik heb gehoord dat dat heel indrukwekkend is.’

Ze zweeg even terwijl ze zich bewust werd

van een vaag gevoel van onbehagen. Nadat Nick had aangekondigd dat ze hun reis in New York zouden beginnen, had ze meteen een reisgidsje gekocht en het internet afgestruind om een keuze te maken uit wat New York allemaal te bieden had. Toen ze Nick haar lijstje met suggesties had laten zien, had hij haar met een vreemd lachje aangekeken en het papiertje verfrommeld. ‘Lieve schat! Jij met je lijstjes! We vliegen naar New York en we zien wel. We gaan op avontuur, Tess. Als we een georganiseerde reis hadden gewild, dan hadden we beter naar een reisbureau kunnen gaan en alles voor ons laten regelen.’

‘Maar we moeten toch weten wat we daar willen zien en doen? Ik heb ook al naar websites gekeken voor een Broadway show. De Lion King lijkt me geweldig. Of Het Spook van de Opera. Je moet al ruim van tevoren kaartjes bestellen dus ik wil...’

‘Oh Tess! Maak je toch niet altijd zo druk om van alles en nog wat. We gaan samen op wereldreis! We gaan op avontuur!’

Om de een of andere reden was het haar op dat moment zwaar te moede geworden, maar hij had haar naar zich toetrokken en gekust en de reisplannen waren even in het vergeet-

boek geraakt.

‘Ik weet zeker dat het allemaal goed komt, Tess,’ zei Jen nu, nadat ze de wisselende uitdrukkingen op Tessa’s gezicht aandachtig had gevolgd.

‘Maar dit is voorlopig je laatste avond met ons en we willen jouw geweldige reis een klein beetje vieren,’ vulde Isabella aan.

‘Oh.’ Tessa dacht aan alles wat ze nog een keer wilde nalopen. Ze moest nog checken of hun mobieltjes en tablets wel opgeladen waren en of ze de opladers en de stekkers voor Noord Amerika wel bij de hand had. Er waren nog duizend-en-een dingen te doen. Nick bekommerde zich nergens om, die liet het allemaal aan haar over.

Ze aarzelde. Als ze Jen mocht geloven, kwam hij vanavond ook niet vroeg thuis. Hij had er die ochtend wel iets over gezegd dat hij na het werk nog een paar vrienden zou zien, maar ze had niet verwacht dat het de hele avond in beslag zou nemen.

‘Kom je, Tess?’ drong Jen aan, maar Tessa aarzelde nog.

Er stonden hen een paar drukke dagen te wachten. Morgen om deze tijd zaten Nick en zij in het vliegtuig op weg naar hun eerste be-

stemming: New York, waarvandaan ze zes dagen later met een huurauto naar Florida zouden rijden. De vlucht, het hotel in New York en de huurauto waren geboekt, maar de rest van de wereldreis nog niet. Nick vond dat ze wel zouden zien. Toegegeven, ze had menige slapeloze nacht gehad bij de gedachte dat ze op onbekende wegen en door onbekende plaatsen zouden reizen, op weg naar een al even onbekende bestemming, niet wetend waar ze 's nachts zouden slapen en waar en wat ze zouden eten. Maar Nick had benadrukt dat het zijn jongensdroom was om een half jaar op avontuur te gaan. Tot in de puntjes georganiseerde reizen waren volgens hem voor gepensioneerden en mensen die geen greintje avontuur in hun lijf hadden. Niets mis mee, maar Nick wilde van avontuur en vrijheid genieten voordat ze een geregeld leven gingen leiden. Tessa vermoedde dat hij daarmee een huwelijk en kinderen bedoelde. Als er iets was dat ze op een planning voor haar toekomst had staan, dan was het wel een huwelijk en kinderen, twee, het liefst een van elke soort. Nick had wat ongemakkelijk gelachen en een reactie ontweken toen ze het ter sprake had gebracht. Ze had er toen niets achter gezocht, bedenkend dat het algemeen

bekend was dat de meeste mannen soms hui-verig waren om zich definitief te binden. Niet lang daarna was hij met de plannen voor hun wereldreis op de proppen gekomen. Hoewel ze zich moeilijk had kunnen inleven in zijn ver-langen om het onbekende tegemoet te gaan, had ze ingestemd met de gedachte dat ze zich ongetwijfeld na hun terugkeer zouden kunnen concentreren op hun toekomst en dat ze zich dan op het volgende stadium konden richten.

‘Dus? Ga je met ons mee?’ Isabella rukte haar uit haar gedachten. ‘We beloven dat we je na de eerste fles wijn laten gaan, hè Jen?’

‘Natuurlijk. Een fles wijn voor ons drieën en je bent de komende zes maanden van ons ver-lost.’

Tessa zuchtte en met nog een snelle blik op haar horloge gaf ze toe. ‘Goed dan, maar niet langer dan een uur.’

‘Volgens mij hebben wij geen uur nodig om een fles wijn soldaat te maken,’ giechelde Jen.

Tessa deed een greep in haar handtas om haar mobieltje tevoorschijn te halen. ‘Ik laat het Nick even weten.’

Isabella rukte het apparaatje echter met een bijna agressief gebaar uit haar hand. ‘Doe toch niet altijd zo braaf, Tess! Je hebt net van Jen

gehoord dat Nick vanavond ook weg is met zijn vrienden. Hij zal het je echt niet kwalijk nemen als jij op jullie laatste avond in Nederland ook de bloemetjes nog even buiten gaat zetten.'

'Ik wil hem alleen laten weten dat ik niet thuis ben!' wierp Tessa zwakjes tegen.

'En ik weet zeker dat het bij Nick en zijn vrienden echt niet bij een of twee glazen zal blijven,' vulde Isabella aan, Tessa's laatste opmerking negerend.

Tessa zuchtte nog eens. Ze hadden een punt. Eigenlijk wist ze ook wel dat het onzin was om de keurige stapeltjes kleding voor de zoveelste keer uit haar koffer te halen en ze er vervolgens weer in terug te leggen. Dat was helemaal niet nodig. Jen en Isabella hadden gelijk. Nick had ook al een paar keer tegen haar gezegd dat hij zich groen en geel ergerde aan haar nerveuze gedrag.

'Kom op, Tess!'

Waarschijnlijk om te voorkomen dat Tessa toch nog van gedachten veranderde, stak Isabella haar arm door die van Tessa.

'Wacht even! Ik moet eerst even mijn make-up bijwerken!'

'Onzin, je bent zo wel mooi genoeg. En op wie wil je eigenlijk nog indruk maken?' Isabella